

Sygn. akt I ACz 1095/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Wójtowicz

Sędziowie: SA Elżbieta Karpeta

SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi J. W.

o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 12 września 2016 r., sygn. akt I Nc 547/16, wydanym przez Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko J. W. o zapłatę

na skutek zażalenia skarżącej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt I Nc 242/17

postanawia:

1. oddalić zażalenie;
2. nie obciążać pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Piotr Wójtowicz SSA Elżbieta Karpeta

Sygn. akt I ACz 1095/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Katowicach odrzucił skargę o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko J. W. w sprawie o sygn. akt I Nc 547/16, wskazując że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania.

Podkreślił, że istnienie określonej linii orzecznictwa, czy też zmiana linii orzecznictwa sądów nie odpowiada podstawie wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c., a skarżąca nie uzasadniła swojego twierdzenia, aby taka nowa linia orzecznictwa wykształciła się w ciągu kilku ostatnich miesięcy. W ocenie tego sądu podstawy nie stanowi też powołany w piśmie z dnia 17 lipca 2017 r. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 marca 2013 r., ponieważ został wydany na ponad trzy lata przed doręczaniem odpisu nakazu zapłaty w sprawie I Nc 547/16.

W ocenie Sądu Okręgowego skarga nie zawierała żadnej argumentacji mieszczącej się w zakresie przepisu art. 403 § 3 k.p.c. i stanowiła próbę podjęcia przez skarżącą obrony, która jest spóźniona. Powołany w skardze wywód mogłaby

być powołany w zarzutach od nakazu zapłaty z dnia 12 września 2016 r., których jednak pozwana nie wniosła. Sąd zaznaczył, że regulacja o której mowa w art. 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L Nr 95, s. 29 ze zm.) została implementowana w polskim porządku prawnym w kodeksie cywilnym ustawą z 2 marca 2000 r. w art. 385¹ § 1 k.c. Regulacja ta jest zresztą, co najmniej od kilku lat, często powoływana przez konsumentów w procesach cywilnych, w których drugą stroną jest przedsiębiorca. Z tego względu uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca obiektywie była takiej możliwości pozbawiona. Tym samym skarga nie zawierała argumentacji mieszającej się w powołanym przepisie, a brak ustawowej podstawy skargi o wznowienie postępowania czynił bezprzedmiotowym analizę zachowania terminu do jej wniesienia. Sąd Okręgowy wyraził także przekonanie, że nie można w żaden sposób wiązać postępowania o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, jakie toczyło się wobec skarżącej, z rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie, gdyż cel tych postępowań jest różny i pozostają one bez żadnego związku. Jako podstawę postanowienia sąd pierwszej instancji powołał art. 410 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła skarżąca, zaskarżając je w części odnoszącej się do odrzucenia skargi o wznowienie postępowania. Zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 403 § 2 k.p.c. w zw. z art. 410 § 1 k.p.c. i ich błędne zastosowanie przez przyjęcie, że nie występuje podstawa wznowienia w postaci wykrycia okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu i przez to naruszenie zasady skuteczności prawa Unii Europejskiej w sytuacji, gdy prawidłowa wykładania przepisów procesowych w ramach krajowego porządku prawnego dokonana w oparciu o przepisy dyrektywy Rady EWG powinna umożliwić obronę praw konsumenta i jednocześnie zapewnić pełną skuteczność ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, pomimo niewniesienia przez stronę zarzutów od nakazu zapłaty,

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 403 § 2 k.p.c. w zw. z art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. stanowiącego implementację przepisów wyrażonych w art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, przez ich nieprawidłowe zastosowanie uniemożliwiające podniesienie zarzutów opartych na nieuczciwym charakterze stanowiącego podstawę prawomocnego nakazu zapłaty warunku umownego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Powód żądał oddalenia zażalenia i zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz 8117 zł z tytułu kosztów postępowania zażaleniowego.

Zażalenie J. W. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w nim zarzuty okazały się nietrafne.

Sąd Apelacyjny podziela w całości stanowisko Sądu Okręgowego w Katowicach zawarte w zaskarżonym postanowieniu i czyni je w całości swoim.

Zgodzić należy się z twierdzeniem, że skarga o wznowienie postępowania wniesiona przez skarżącą nie zawiera w swej treści ustawowej podstawy, o której mowa w art. 410 § 2 k.p.c. Podkreślić należy, że w orzecznictwie i judykaturze zgodnie przyjmuje się, że skarga o wznowienie nie opiera się na ustawowej podstawie nie tylko wówczas, gdy podana w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wskazanych w kodeksie, lecz także wtedy, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, ale w rzeczywistości nie wystąpiła. (por. Komentarz do art. 410 k.p.c. Karol Weitz, pkt. 1). Nie ulega także wątpliwości, że do nowości nie zalicza się tych dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., które nie zostały przez stronę powołane na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt IV CZ 34/17). Skarga o wznowienie postępowanie nie służy bowiem do naprawiania błędów stron popełnionych przez nie przy przygotowaniu lub prowadzeniu prawomocnie zakończonego postępowania, lecz ma na celu stworzenie

im możliwości skorzystania z takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, których powołanie w tym postępowaniu nie było możliwe (por. postanowienia SN z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II CZ 45/17 i z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZ 7/17).

W ocenie Sądu Apelacyjnego podstawą taką nie jest powołana w skardze „linia orzecznicza”, jaka zdaniem skarżącej została ukształtowana w oparciu o treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r., wydanego w sprawie o sygn. akt II CSK 803/16, ani nie stanowi jej powołane w skardze i zażaleniu orzecznictwo europejskie, w tym wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt C-415/11, skoro implementacja postanowień dyrektywy nr 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (DZ. U. WE L 95 z 21 kwietnia 1993, s.29) nastąpiła w polskim porządku prawnym już ustawą z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U z 2000. 2271). Oznacza to, że wbrew stanowisku skarżącej Sąd Okręgowy nie naruszył w zaskarżonym postanowieniu przepisów prawa unijnego, tj. powołanej wyżej dyrektywy, gdyż nie podważył w nim stosunku tychże przepisów do przepisów prawa krajowego.

Za bezpodstawny należało więc uznać zarzut istnienia nowej linii orzecznictwa, o którym mowa wyżej, które samo w sobie nie jest zresztą żadną podstawą do wznowienia postępowania, gdyż orzeczenia sądowe nie są okolicznościami faktycznymi lub dowodami, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Przywołane przez sąd pierwszej instancji postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1996 r. o sygn. akt I PO 1/96 jest aktualne bowiem i w obowiązującym stanie prawnym.

Rację ma także Sąd Okręgowy przyjmując, że skarga zawiera w swej treści taką argumentację prawną, którą skarżąca mogła obiektywnie powołać w zarzutach od nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt I Nc 547/16, a których w tamtym postępowaniu nie wniosła. (por. postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt II CZ 31/13). Mogła wówczas podnosić zarzuty, na jakie powołuje się w skardze w części określonej „zarzuty przeciwko żądaniu pozwu.”

Sąd drugiej instancji podziela także zapatrywane prawne wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, że nie można wiązać postępowania o ogłoszenie upadłości konsumenckiej z rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie, gdyż cel tych postępowań jest inny.

Z powołanych względów Sąd Apelacyjny uznał więc, że odrzucając skargę o wznowienie postępowania, Sąd Okręgowy nie naruszył art. 410 § 1 k.p.c., a w konsekwencji zażalenie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono w oparciu o przepis art. 102 k.p.c., mając na względzie sytuację osobistą i majątkową skarżącej, charakter sprawy oraz okoliczność, że strona przeciwna nie musiała podejmować obrony swoich praw, w związku z czym udział pełnomocnika na tym etapie postępowania był zbędny.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Piotr Wójtowicz SSA Elżbieta Karpeta